

Pep Puig

17 Mai 2022

Pep Puig és autor, entre d'altres, de *Les llàgrimes de la senyoreta Marta*, *La vida sense la Sara Amat* o el recull de contes *L'amor de la meva vida de moment (i que es foti)*. L'any passat va publicar, a l'Altra Editorial, *El mar de cap per avall*.

El nord

If you're travelin' in the north country fair
Where the winds hit heavy on the borderline
Remember me to one who lives there
She once was a true love of mine
Girl from the North Country, Bob Dylan

«Si algun dia per casualitat passes per Fuire, a la Vall de l'Orc, fes-me el favor de buscar la Lola Roca i li dius de part meva que me'n recordo molt d'ella, que d'alguna manera sempre l'he estimada.» No em vaig recordar d'aquestes paraules fins a tres quilòmetres abans d'arribar-hi, quan vam llegir el rètol del trencall. Vaig abaixar la música i li vaig dir a la Carla:

—Aquí, a Fuire, el Miquel de l'escola hi té un amor de joventut, un amor de veritat segons ell. Vols que hi parem un moment?

Em va mirar, de cua d'ull.

—Què vols dir de veritat?

Em vaig haver d'aguantar el riure.

—No ho sé, ja m'entens...

—Vols dir que no va ser teu, aquest amor?

—No, no —vaig riure—, seu i només seu. La Lola Roca, de Cal Mitjana. Sempre m'ho recorda...

—No sabia que era un romàntic, el Miquel.

—Darrere d'un poca-solta sempre hi ha un sentimental.

Haviem sortit de Barcelona sense cap ruta prevista i després de dues hores i mitja de carretera encara no ens havíem aturat. S'entén, jo crec: era el primer cap de setmana sense nens que teníem en molt de temps i el millor que podíem fer era ruta. La carretera es va convertir en carreterota, i després una pista ens va anar portant cap a dalt.

Vam aparcar a la plaça, a l'altra banda de l'església, el nostre cotxe era el tercer. La Carla es va posar l'abric a dins, jo a fora.

—Crec que m'agradaria trobar-la i dir-li això. —Li vaig obrir la porta, sense que semblés una galanteria, aguantant-me de nou el riure.

—El què?

—Que un amic meu se'n recorda molt d'ella?

—Vinga, va!

Vaig deixar anar el riure, vaig dir:

—Deu estar deprimida si no ha marxat mai d'aquest poble: això l'animarà.

Ni tan sols em va somriure, la Carla. Al contrari, era ella que em feia molta gràcia a mi amb el seu posat. Feia un fred que pelava. Només per estirar les cames vam fer la volta de rigor pels carrerons empedrats i els porxos, i vam anar a buscar el mirador oficial. Després de les quatre fotos obligades, la Carla va acabar dient:

—Que maco.

Abans d'acabar de glaçar-nos, vam recular fins a la plaça i ens vam ficar al casal. Quasi ningú es va girar a mirar-nos. Un baf agradabilíssim tenia mig petrificat el personal. Mentre la Carla s'encaminava cap als lavabos, jo em vaig quedar allà. Tan sols hi havia dues parelles de turistes, la resta eren feligresos. L'únic que havia de fer era acostar-me a la barra i preguntar-li a la cambrera si coneixia la Lola de Cal Mitjana. Ella potser no perquè era molt jove, però segur que algú o altre n'hi donaria una pista. Abans necessitava el permís de la meva dona:

—L'hi pregunto a la cambrera quan vingui?

—El què? —La Carla, més distreta del compte per semblar versemblant.

—Si coneix la Lola Roca.

—Pobre de tu.

—Per què no? —vaig tornar a riure—. Farem feliç el Miquel, últimament està passant una mala temporada.

No em va respondre. No li calia respondre'm. Ja n'havíem parlat moltes vegades, d'aquesta mena de gestos. Segons ella, només tenien una mica de sentit dins d'un territori literari; a fora, resultaven desproporcionats, sinó directament patètics. Vaig fullejar el diari dos minuts i llavors hi vaig tornar, amb nous arguments, que naturalment no la van convèncer. Un altre dia m'hauria fet ràbia aquella actitud tancada de la Carla, quasi censoradora, però no era el millor dia per discutir i vaig decidir prendre-m'ho amb esportivitat i deixar-ho estar.

Em vaig esperar a l'hora de pagar. Abans, però, des de la barra vaig mirar la Carla per fer-me perdonar l'entremaliadura.

—Perdona, coneixes la Lola Roca de Cal Mitjana?

Els ulls de la cambrera ni tan sols van fer veure que rumiaven:

—La Lola, sí, esclar, és d'aquí al poble.

—És que li porto l'encàrrec d'un amic...

No sé des de quina distància em va mirar, de primer. Però de seguida em va assenyalar la plaça i em va indicar on vivia. No vivia a la plaça, sinó al primer carrer, baixant a mà dreta. Al tercer portal hi havia escrit *Cal Mitjana*. «Potser la trobaràs, avui que és dissabte.»

Vaig tornar a la taula amb por, i encara me'n va fer més la mirada de la Carla. No em va dir el què fins que vam ser fora, de camí cap al cotxe:

—Ets penós, Pepe, de veritat. —Llàstima, tres hores de viatge pacífic i al final no havia aconseguit que no s'emprenyés.

—Escolta. Quin problema hi ha?

—El problema és que no ho vols fer pel Miquel, sinó per tu.

—Per mi? Apa! Per què, per mi?

No em va contestar. Va clicar el play i va pujar el volum. M'hauria agradat molt saber la seva resposta, entre altres raons per veure si tenia raó. Una mica sí que ho feia per mi, esclar, però també em feia il·lusió complir amb l'encàrrec del Miquel.

—Ja sé que aquestes formes de nostàlgia per tu són inútils —li vaig dir—, però això no vol dir que no tinguin la seva gràcia... I t'asseguro que no ho volia fer per mi.

Vaig fer la volta a la plaça i vam anar sortint del poble per on havíem vingut.

—On vas? —La Carla, quan ja érem a baix.

—On vols que vagi?

—Ara que ja saps on viu, te n'aniràs així?

La vaig mirar, per veure si parlava seriosament. Hi parlava. La meva dona ho fa molt, això, primer prohibeix i després et mana. Devia pensar que li retrauria una setmana sencera que no m'hagués deixat dir-li res a la Lola Roca. Tot d'una em va fer vergonya.

—I què se suposa que li he de dir?

—Tu sabràs. El que et diu el Miquel, no? Que encara pensa en ella i que se la va estimar de veritat. Va, ves-hi, a veure quina cara fa.

Almenys vam fer dos quilòmetres en silenci allunyant-nos de Fuire, fins que em vaig adonar que la Carla ja no hi tornaria a insistir. Vaig ficar-me per un camí i vaig fer la maniobra. Mentre tornàvem enrere, la vaig mirar un instant: si hagués fet morros hauria tornat a fer mitja volta. Ens vam tornar a enfilat cap amunt i vaig tornar a aparcar a la plaça.

—Vols venir i l'hi dius tu?

—T'espero aquí.

Jo m'ho havia buscat. De sobte, mentre anava a buscar el carreró que m'havia indicat la cambra —vaig llegir «Cal Mitjana» només girar la cantonada—, em vaig sentir ridícul. Trucar a una porta de gent desconeguda no és mai fàcil, però si a sobre has de dir segons què... Vaig estar a punt de deixar-ho córrer, o de tornar al cotxe al cap d'una estona i fer veure que no hi havia ningú. El dit va apuntar sol al timbre i em vaig esperar.

—Hola. Viu aquí la Lola Roca?

Em va obrir un nen, d'entre set i nou anys.

—Hola. Viu aquí la Lola Roca? —vaig tornar a dir.

—Sí, és la meva mare.

—Hi és ara?

—Mama!

El marrec va sortir corrents i al seu lloc va aparèixer una adolescent encuriosida, no sé si per vigilar-me o per exhibir-se. Malgrat un acne sec al front, es notava que ja havia passat el pitjor de la pubertat i suposo que buscava en els meus ulls una mena d'aprovació. La mà de la seva mare la va fer fora d'allà.

—Hola, disculpa l'atreviment. —De vegades, al cap dels anys, amb segons qui és molt difícil endevinar que hagi pogut ser l'amor d'algú. No era aquest el cas.— Però és que vinc de Barcelona i allà hi tinc un amic que sempre em diu que si un dia vaig a Fuire que et busqui i et digui que sempre et recorda i que tu per a ell sempre serà un amor de veritat.

Darrere la porta, vam sentir uns riures. Jo també vaig riure. Ella, amb prou feines.

—Com es diu el teu amic? —em va preguntar.

—Miquel Samaniego.

Tot i que la cara no se li va il·luminar especialment, se'n recordava.

—Vens de part del Miquel? —em va preguntar.

Vaig fer que sí. «Som pares de l'escola, molt amics», vaig dir. «Sempre em diu, no sé si seriosament o en conya, si un dia passes per Fuire...»

Va tornar a somriure, ara una mica més.

—Sí que me'n recordo, esclar. Però fa molts anys, d'això... Jo devia tenir l'edat de la meua filla, ell era dos anys més gran. El Miquel va venir alguns estius amb els seus pares, després se'n van anar... Com està? —em va demanar sense nostàlgia ni ressentiment.

—Bé, va fent, com tots.

—Disculpa, vols passar?

—No puc, m'esperen, era només això.

—Ah, d'acord.

Li va saber greu, crec. I a mi també, esclar. Però era cert que m'esperaven, i després de fer-li adeu amb la mà, me'n vaig anar. Mentre m'encaminava cap al cotxe em vaig sentir envaït per la malenconia. Vaig entrar al cotxe, dissimulant. La dona em va mirar, esperant el *parte*. Ara t'esperes, vaig pensar. Vaig engegar el motor i mentre anava descendint pel poble, vaig pensar en aquell dia de finals d'estiu en què el meu amic s'allunyava dins del cotxe dels seus pares, al costat dels seus germans, amb el convenciment que no la tornaria a veure com a mínim fins al cap d'un any, una tristesa inhumana.

—Tan fort ha sigut?

—No, què va.

—I per què no em dius com ha anat?

Li vaig tornar la mirada, vaig somriure. Li vaig explicar com havia anat, els nens, la Lola Roca, primer la desconfiança, després el reconeixement. Els riures. Li vaig explicar que la nena era una adolescent d'uns setze anys i que per un instant m'havia imaginat que era la mateixa Lola, esperant el Miquel.

—Quan et fots amb aquest *plan*, és per matar-te, nen.

Vam dinar a Taüll, i no va ser fins a l'hora del cafè que em vaig atrevir a dir-li que la Lola m'havia invitat a passar i llavors la Carla em va fer morros quasi tot el viatge de tornada.

Només arribar a Barcelona el primer que vaig fer va ser agafar el mòbil per escriure al Miquel, però em sentia sota els efectes d'un jet-lag estrany i vaig pensar que ja ho faria durant la setmana.

No ho vaig decidir fins dilluns, quan em vaig llevar. En comptes d'anar a treballar, me'n tornaria al Pirineu. A la Carla no li va semblar estrany que no hi anés a dinar, ni em va fer cap pregunta. Feia un dia massa bonic, per desapropiar-lo anant a treballar. Vaig treure el cotxe del pàrquing i un semàfor rere l'altre vaig anar sortint de Barcelona. Coneixia aquell impuls, no era res més que l'impuls de cada vegada. «Aquest tipus de coses no les enteneu les dones, és inútil explicar-les», deia sovint el Miquel davant de la Maria Lluïsa, quan encara no era la seva ex, i ella s'empenyava i em començava a posar una llista d'actes absurdament romàntics d'amigues seves cap a amors de joventut, de cartes secretes, viatges furtius, etcètera.

No em van venir els dubtes fins que ja havia fet més de la meitat del camí. On anava? Vaig parar al primer bar de carretera i vaig entrar a fer el segon cafè. El problema era la distància: Fuire era massa lluny. L'aventura, però, tenia la seva gràcia. Un dilluns al matí, aquella falsa soledat adolescent. Potser no calia que anés a Fuire. Qualsevol poble hauria valgut. Qualsevol casa, qualsevol porta. Perdona, coneixes el tal? Diu que se'n recorda molt de tu i que et va estimar de veritat. I després esperar que et fes passar.

Vaig tornar al cotxe i vaig tirar endavant. Només una hora més tard ja era a les envistes de Fuire, em va fer l'efecte que feia anys que no hi tornava. Mentre travessava el poble cap amunt, vaig sentir que des de darrere les finestres la gent em mirava. Era pura aprensió. El pitjor és que durant el viatge no se m'havia acudit cap excusa convincent ni una mica creïble. És igual si la

Lola no et creu, també pensava: millor, si pensa que has tornat per ella.

Vaig deixar el cotxe a la plaça i vaig entrar al casal. Em vaig acostar a la barra. La cambrera em va reconèixer a l'instant, però es va esperar a servir-me la birra:

—Vas trobar la Lola?

Vaig fer que sí amb el cap. I llavors vaig dir, només perquè rigués:

—El que passa és que em vaig oblidar de donar-li l'encàrrec.

Vaig buscar una taula del racó, davant del finestral, i em vaig capbussar una estona en el mòbil.

Cada cop que aixecava el cap, ho feia amb por. Ni un turista, avui. Tots eren avis del poble, algunes iaies. Vaig mirar l'hora: no em podia esperar fins havent dinat. Vaig sortir a la plaça i em vaig encaminar a Cal Mitjana, decidit. Facis el ridícul que facis, abans d'una hora te n'hauràs anat d'aquest poble i ja no caldrà que hi tornis mai més. A més, amb una mica de sort no hi serà, vaig pensar en veu alta mentre trucava al timbre.

—Ara em sortirà un paio i no sé què li diré.

Em va obrir ella mateixa, i no em va semblar gaire sorpresa.

—No em demanis què faig aquí —La ganyota em delatava.

—Què fas aquí? —va riure.

—Crec que no he tornat expressament. Però la veritat és que dissabte em vaig quedar amb moltes ganes de seguir parlant amb tu.

Ni sorpresa, ni escandalitzada.

—Passa.

A part dels trastos típics d'una casa amb nens, i una escala, pel camí només em vaig creuar amb un gos gros i calent. A la sala hi era tot, el menjador, la llar de foc, la cuina. Una finestra reixada s'entestava a no deixar entrar l'hivern. Primer em va oferir un cafè, una infusió. «Després que te n'anassis», em va dir, «vaig estar buscant les cartes que em va enviar el Miquel, però no les he trobades enlloc». «De debò et va escriure cartes? Quina llàstima, no saps com m'hauria agradat veure les efusions romàntiques del Miquel.» «No eren res de l'altre món, no et pensis.» «Potser per això les vas llençar.» «No les vaig llençar.»

Per dissimular no sé què, vaig tornar a mirar cap a la finestra.

—Un lloc com aquest sembla que t'inviti a anar-te'n i tu en canvi t'hi has quedat.

—Que ho dius pel fred?

Sí, ho deia pel fred, però vaig dir:

—I per tot.

—Vaig anar-me'n quan era molt jove, però després hi vaig tornar.

De cop em vaig adonar que havia fet aquell viatge només per tenir aquella conversa. Això em va calmar, a l'instant. Em moria de ganes de tenir una conversa amb aquella dona. Quina llàstima que visqués tan lluny. Quina llàstima que totes les dones amb qui tindriem converses visquin lluny. Què ens podríem dir amb només una hora, o el temps que faltava perquè arribessin els fills, el marit, o jo me n'hagués d'anar? No vam tenir temps per res. De cop va sonar un timbre. Mirant-me un instant —però sense por—, la Lola es va aixecar i va anar a obrir. Vaig trigar uns segons a reconèixer la veu, no m'ho podia creure. El primer instint va ser el d'amagar-me. Em vaig aixecar, però abans em vaig acostar a la porta del passadís.

—Disculpa la intrusió —vaig sentir—. Ets la Lola Roca?

—Jo mateixa.

—És que a Barcelona hi tinc un amic i sempre em diu que si algun dia passo per Fuire sobretot busqui la Lola Roca i que li digui que sempre pensa en ella, que ella va ser un amor de veritat.

—Com es diu el teu amic?

—Pepe. Pepe Puig.

—Ostres, el Pepe, i tant.

—Te'n recordes, doncs?

—Del Pepe? Molt. Érem molt joves, uns nens. Ell era un nen molt bo, molt romàntic.

—Un nen, dius?

—Ell era un nen, jo una adolescent. Tot va ser molt innocent, però suposo que...

—Sí, aquests amors de vegades són els que es recorden més...

Va venir una pausa. Me les vaig imaginar, mig somrients, mirant-se còmplices. De sobte em va semblar que aquelles dues dones estaven confabulades. Potser no conscientment, però d'alguna manera o altra sens dubte estaven confabulades. El següent, vaig pensar, segur que serà convidar-la a passar i és evident que la Carla s'hi avindrà encantada. Esverat, ara sí, em vaig girar cap a la sala i vaig obrir les dues portes per veure quina tenia millor escapatòria, però aleshores em vaig adonar que no em podia passar la vida amagant-me i vaig tornar al menjador i vaig seure.

Just en aquell moment vaig sentir que la Lola Roca deia:

—Perdona, no et quedis aquí, passa.

Categoria : L'inèdit

Etiquetes : Pep Puig